

[Gert Petersen]

aldeles ikke var lovlige. Disse aktioner var ikke lovlige. Men jeg tror, at alle i denne sal – det håber jeg da, jeg kan jo ikke være helt sikker – vil give mig ret i, at de var berettigede. Der kan udmærket godt være en forskel.

Sagen er altså den, at en statsmagt kan træde så længe og så hårdt på meget store grupper i et samfund, at de griber til det, som med et bestemt udtryk blev kaldt fortvivlelsens selvhjælp. Det udtryk stammer fra en af de borgerlige grundlovsfædre i dette land, Orla Lehmann, og dengang han erklærede, at man måtte gribe til fortvivlelsens selvhjælp, var han sandelig ikke i overensstemmelse med den tids grundlov.

Hvis regeringen havde været dum nok til det, kunne den have anklaget ham for højforræderi. Nej, den var klogere, og den accepterede i stedet.

Jeg vil sige, at det er mærkeligt at tale om venstreekstremister i forbindelse med et forsøg på at få udsat folketingets møde i 3 timer. Det kunne der også siges meget morsomt om – det, der er revolutionen i Danmark, er altså, at man får folketingets møde udsat i 3 timer – men det skal jeg lade være med, jeg vil bare sige, at jeg synes, at det er at skyde helt over målet at bruge udtrykket venstreekstremisme om det. Med venstreekstremisme forstår de allerfleste mennesker noget meget mere ubehageligt, noget, hvor der virkelig er tale om anvendelse af vold. Det er der jo ikke i dette tilfælde, der er tale om en slags fortvivlelsens selvhjælp for at understrege, hvor langt man føler sig kørt rundt med og trykket nedad på grund af denne regerings virke.

Jeg vil også sige, at når man citerer grundlovsparagraffer, så var der også anledning til at citere en paragraf i grundloven, hvor der rent faktisk står, at regeringen forpligtes til at tilstræbe, at der er arbejde til alle arbejdsduelige borgere. Det er muligt, at regeringen mener, den lever op til denne forpligtelse. Den er jo meget stolt af, at den har fået reduceret arbejdsløsheden fra 1983 til 1984 med en halvtredsindstyvededel. Det er den meget stolt af, og så vil den måske hævde, at den lever op til forpligtelsen i grundloven om, at den skal tilstræbe at sikre arbejde til alle arbejdsduelige borgere.

Hvis de 300.000 arbejdsløse synes, at regeringen ikke lever op til den forpligtelse, at regeringen begår grundlovsbrud, at den be-

går højforræderi, ja, så er det svært at for-tænke dem i det.

Endelig vil jeg sige, at jeg synes, man skal se i øjnene, at det er risikabelt, og at det ikke er godt for demokratiet, hvis der regeres eller forsøges regeret direkte imod arbejderklassen i ordets videste forstand, helt uden at tage den med på råd, helt uden at tale med den, helt uden at interessere sig for de behov og ønsker, som gør sig gældende hos den. De ansvarlige for følgerne af en sådan regeren direkte mod arbejderklassen er selvfølgelig ikke dem, som på fredelig vis sætter sig til det, Orla Lehmann kaldte fortvivlelsens modværge, fortvivlelsens selvhjælp, men det er da dem, der tager initiativet til at fremkalde polariseringen og skærpe modsætningerne, og det er i det her tilfælde regeringen og folketingsflertallet.

Det var i øvrigt en fantastisk oplevelse i går at høre statsministeren begrunde, hvad der er det groveste indgreb nogen sinde mod danske lønmodtagere. Statsministeren sagde, at det var hensynet til de syge og de gamle. Det sagde han altså, selv om han meget vel ved, at i det konkrete tilfælde, Ålborg, kunne Nordkraft bare forlade Dansk Arbejdsgiverforening, så havde der ikke været noget problem.

I øvrigt vil jeg godt minde om, at der ligger et forslag på folketingets bord om, at virksomheder som kraftværkerne ikke må være medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening. Det forslag har SF fremsat, men det har ikke interesseret statsministeren.

Statsministeren må jo også have vidst, da han holdt sin tale, at dispensationen allerede var givet for Nordkraft, men ikke desto mindre lod statsministeren som ingenting.

Endelig vil jeg sige, at det var stærkt at høre statsministeren ytre en så dyb medfølelse med de gamle og de syge, den samme statsminister, som har ophævet pristalsreguleringen for de syge, den samme statsminister, hvis politik er skyld i, at der er mange gamle, som ikke kan komme på plejehjem. Nej, sandheden var, at statsministeren og hans radikale venner skulle have et påskud til at gribe ind. Først undergravede regeringen arbejdernes forhandlingsmuligheder ved at give en uforbeholden støtte til Dansk Arbejdsgiverforenings nej-politik. Man har vel troet, at det kunne gå lige så fint som i 1983, men det gjorde det altså ikke. Dengang måtte LO-for-